

SOLEMNITAT DE LA IMMACULADA CONCEPCIÓ DE LA MARE DE DÉU

Homilia del P. Abat Josep M. Soler

Ef 1, 3-6.11-12

Professió solemne dels GG. Àngel Pons i Carles Xavier Noriega

L'advent, germans i germanes estimats, ens porta un any més la solemnitat de la Immaculada. L'Església hi fa festa perquè sap que l'inici de l'existència humana de Santa Maria és el naixement d'aquella rel santa de la qual havia de sorgir un plançó venturós, un fruit beneït: Jesucrist. L'esperança dels profetes i dels justos d'Israel començà a trobar resposta en la Immaculada concepció de la que havia de ser Mare del Messies.

Per això la litúrgia ens proclamava, a la segona lectura, una part de himne que es troba a l'inici de la carta als efesis: *Beneït sigui Déu Pare [...] que ens ha beneït en Crist*, que en el seu amor ens ha tingut a tots presents ja *abans de crear el món*.

Avui, aquest pla d'amor del nostre Déu el contemplem aplicat a Santa Maria. *Beneïm Déu* perquè la va escollir *abans de crear el món* perquè s'incorporés a l'obra que Jesús havia de realitzar. Des de l'inici de la seva concepció, fou atorgada anticipadament a Maria la redempció, l'alliberament de tot pecat, perquè fos tota santa, *irreprehensible* als ulls de Déu (cf. v. 7). Però aquesta santedat personal d'ella, que de gran va haver de conrear i de fer créixer amb la seva resposta generosa, no era una prerrogativa exclusiva per a ella, sinó un do en favor de la humanitat, des del moment que havia de col·laborar en el pla de Déu com a mare del Crist.

Ara, mentre fem festa en aquesta seva casa de Montserrat, considerem la vida de Santa Maria i la seva participació a la glòria pasqual de Jesucrist. Després d'haver col·laborat d'una manera extraordinària amb la gràcia, ella frueix ja de la seva *part única en l'herència* a la qual l'havia destinada *el disseny* de Déu *abans de crear el món*.

L'himne de la carta als efesis troba la seva plenitud aplicat a la Mare de Déu. Però ella no n'escota tot el seu contingut. Gràcies al projecte de Déu sobre la humanitat i, també, a la resposta generosa de Santa Maria que acollint l'encarnació féu possible el ministeri de Jesús— tal com hem sentit a l'evangeli—, tots els cristians podem dir que hem estat escollits —és a dir, estimats i cridats— per Déu des d'*abans de crear el món*. Tots *per amor*, hem estat destinats per Déu *a ser fills seus per Jesucrist*. Contemplant la santedat de Maria ens sentim encoratjats a acollir el pla que Déu en el seu amor té pensat per a cadascun de nosaltres, i a respondre-hi amb generositat, sabent-nos profundament estimats per Déu.

I així com Maria no es quedà per a ella sola els dons que havia rebut ni el fill que havia engendrat, tampoc nosaltres no ens podem quedar per a nosaltres mateixos la gràcia de què hem estat objecte. Hem de col·laborar a difondre el pla amorós de Déu perquè tothom al voltant nostre descobreixi que ha estat estimat i escollit *abans de la creació del món* per ser incorporat a Jesucrist i trobar en l'amistat amb ell la plenitud de la vida.

Beneït sigui Déu Pare [...] que ens ha beneït en Crist. Aquesta benedicció agraïda a Déu avui omple el cor dels nostres GG. Àngel Pons i Carles Xavier Noriega que, en aquesta solemnitat de la Mare de Déu, responen definitivament, en el si de la nostra comunitat de Montserrat, a la vocació monàstica que han rebut. Saben que Déu Pare els ha elegit *abans de crear el món*, perquè visquin com a fills seus, perquè es vagin identificant cada dia més amb Jesucrist. Déu, que ha cridat al llarg del temps tants homes i dones per confiar-los una missió concreta, "entre els quals excel·leix la benaurada Verge Maria" (cf. Pregària de consagració monàstica), els ha cridats també a ells dos. Els nostres GG. Àngel i Carles Xavier, després de madurar la seva fe en l'exercici d'una professió civil i en el compromís eclesial, ja en el monestir han verificat aquesta crida particular amb el discerniment oportú. I, ara, es volen donar plenament a Déu per correspondre a aquesta elecció. Volen estimar el Crist sense anteposar-li res perquè saben que ell els ha estimats amb un amor sense límits. Volen lliurar-se com a

monjos a la tasca àrdua i meravellosa de ser *sants*, és a dir transparència, tant com sigui possible, de Jesucrist i de la seva donació als altres, com ho fou Santa Maria.

El camí monàstic és un camí de treball espiritual intens per anar-se alliberant de tot egoisme i de tot el que porta al mal per tal de ser cada dia més capaços d'estimar; per això cal deixar que la Paraula de Déu vagi penetrant el propi cor. El camí monàstic és, encara, un servei als altres per mitjà de la lloança a Déu i la intercessió viscudes solidàriament amb tota la humanitat, i per mitjà de l'obertura i l'atenció als qui sofreixen d'una manera o altra, per mitjà de l'acolliment que conforta, comparteix i diu una paraula des de Déu. I, en la peculiaritat de Montserrat, és servei als pelegrins i al conjunt del nostre poble. Com diu un adagi antic, el monjo aprofundeix la seva solitud per ser amic de tots, per donar als altres el fruit de la seva experiència espiritual.

Déu que es va fer seus en el baptisme els nostres GG. Àngel i Carles Xavier, ara prendrà possessió total d'ells per reproduir en cadascun la imatge de Jesucrist pobre, cast, obedient, donat als seus germans, lliurat al servei de la humanitat. Són conscients de la seva feblesa davant una crida tan gran, però tenen *posada en Crist* la seva *esperança*. I saben que la vocació monàstica forma part per a ells de *l'herència* que el Pare en *el seu designi* els ha concedit en Crist; saben que poden comptar amb la força de l'Esperit que renova i vivifica tota la creació.

La nostra comunitat viu amb joia la consagració monàstica d'aquests dos germans. La consagració de sí mateixos que ells fan a Déu i la consagració que Déu fa d'ells. Per això, els monjos, els seus pares, familiars i amics, i tots els qui sou testimonis de la seva professió ens unim a ells amb la pregària i amb l'acció de gràcies.

8 desembre 2007